

Netty van Kaathoven
De paardenmeiden 7
Wie wil Moonja?

δ

Wie wil Moonja?

‘Dat meen je niet! Gaan ze echt paarden wegdoen?’
Sanne kijkt Rens verbijsterd aan.

Femke, Malaika en Sanne zitten rond de keukentafel bij Sannes vader. Ze zijn daar een weekend op bezoek en hun vriend Rens, die net terugkomt van een herfstvakantie bij zijn tante Meike en oom Sjoerd, komt even binnenwaaien om de meiden weer eens te zien en bij te kletsen. Daar hebben ze sinds de zomervakantie geen tijd meer voor gehad, omdat Rens ver weg woont. Veel te lang, vinden ze allemaal. Nu heeft Rens dus nieuws over de paarden van zijn oom en tante.

‘Nou, wegdoen ... wegdoen ... ze willen voor enkele paarden een goed nieuw thuis vinden,’ legt Rens uit. ‘Mijn oom verdient steeds minder aan de races van zijn toppaarden, simpelweg omdat er minder georganiseerd worden. En het prijzengeld als een paard wint, is ook nog eens gehalveerd. Crisis, weet je wel.’ ‘Crisis, crisis,’ zucht Femke. ‘Steeds maar weer die crisis. En zo veel paarden zijn daar nu al de dupe van geworden.’

‘Mijn oom en tante kunnen het wel bolwerken, hoor, maar dan moeten ze wat veranderen op hun bedrijf.’ Rens helpt wel vaker bij zijn oom op de ranch met racepaarden als hij niet naar school hoeft. Afgelopen week heeft oom Sjoerd hem uitgelegd hoe de paardenwereld op dit moment in elkaar steekt en dat is geen rooskleurig beeld.

Er zijn steeds meer mensen die de kosten voor hun paard niet meer kunnen opbrengen en het willen verkopen. Als dat niet lukt, gaat het paard zelfs steeds vaker naar de slachter, iets waar de meiden van gruwen als ze dat horen. Maar die mensen moeten iets, legt Rens hun uit. Het paard laten verhongeren en verkommeren in een kaal weiland omdat ze geen stalling kunnen betalen kan ook niet. Maar voor oom Sjoerd en tante Meike is er één groot voordeel: omdat de grond op hun eiland erg goedkoop is en ze dus grote weilanden hebben waar jonge paarden dag en nacht veilig kunnen staan in een schuilstal, is het goedkoop om je veulen daar te laten opgroeien. Vergeleken met een manege scheelt het de kosten van een binnenstal, het dagelijks uitmesten en de tijd die het kost om het veulen elke dag naar de wei en weer naar de stal te brengen. Steeds meer mensen kiezen er dus voor hun jonge paarden bij hen in een groep in te scharen. Maar dat betekent ook dat de paarden die ze nu daar zelf nog hebben lopen en die geen geld meer opbrengen, eigenlijk teveel zijn. Er lopen wat paarden die te oud zijn geworden om te racen, maar waar oom Sjoerd en tante Meike erg aan gehecht zijn. En er staan nog een paar oudere merries die een aantal keren succesvolle veulens hebben voortgebracht. Allemaal paarden die erg geliefd zijn bij de oom en tante van Rens,

maar die alleen maar geld kosten.
Dus voor enkele van die paarden
wordt een andere oplossing gezocht,
bijvoorbeeld bij een particulier.
‘Moonja moet liefst ook een nieuwe plek vinden,’
zegt Rens.
‘Ah, Moonja ook,’ jammert Sanne.
‘Die had ik zo graag nog eens gezien.
Misschien gaat ze wel erg ver weg
en zien we haar nooit meer. Wat erg!’
‘Nee, niet Moonja,’ is Femke het met haar eens.
‘Die moeten ze zelf houden!’
Femke en Sanne hebben afgelopen zomer,
toen ze geholpen hebben op de ranch,
op Moonja mogen rijden.¹ Het is een superpaard!
Wat hebben ze van haar genoten
en wat was ze nog snel!
‘Er zullen wel een paar oudere paarden blijven,’
legt Rens uit. ‘Maar misschien is Moonja juist
een paard dat nog goed ergens
zou kunnen worden ondergebracht.
Ze is wel over de twintig,
maar kan nog jaren dienstdoen in de dressuur.
Ze is hartstikke fit.’
‘Ja, dat weten we,’ zegt Malaika.
‘Ze was bijna niet in toom te houden
toen Femke en Sanne erop gereden hebben.’
‘Toch niet in een manege? Ah nee,
dat is vreselijk voor haar! Krijgt ze elke dag

¹ Zie ook *Ruzie om Rena*.

of zelfs een paar keer per dag een andere ruiters op haar rug. En vaak zijn dat kinderen die nog helemaal niet weten dat je niet aan teugels mag rukken of niet steeds je paard moet schoppen. Dat is ze helemaal niet gewend en dat zal ze vreselijk vinden,' denkt Femke. 'Tja, ze zullen toch iets moeten,' zucht Rens. 'Ze moeten deze moeilijke tijd zien te overleven. Misschien als de crisis voorbij is dat alle paarden weer naar huis mogen omdat ze meer geld kunnen verdienen met de races.' 'Kunnen we niet ...?'

Alle hoofden draaien zich ineens naar Sanne, die een blik in haar ogen heeft die verraadt dat ze een plan heeft.

'Wat kunnen we niet?' vraagt Malaika.

'Dat moet lukken!' juicht Femke, die altijd meteen weet wat Sanne bedoelt.

'Wat gaat lukken?' vraagt ook Rens zich af.

'Stel dat wij Moonja naar onze manege kunnen halen om daar te stallen en alleen voor ons te gebruiken?

Dat we er alle drie twee keer in de week op gaan rijden en we op zondag bijvoorbeeld met haar aan wedstrijden deelnemen en zo.

Zou je tante dat goedvinden?'

'Dat weet ik niet, dat zou je haar zelf moeten vragen. Maar hoe betaal je dat dan?'

Rens is weer praktisch, zoals altijd.

'Vraagt ze er veel geld voor?'

'Niet voor het paard. Als ik het goed begrepen heb, hoeft ze voor de paarden niets te hebben, ze blijven gewoon eigendom van haar.'

Als ze op hun nieuwe plek niet meer voldoen
of het daar niet naar hun zin hebben,
gaan ze terug bij haar de wei in, tot ze omvallen,
bij wijze van spreken.'

'Nou dan,' juicht Femke. 'Wat is dan het probleem?'

'Je moet natuurlijk wel het stallingsgeld
en het voer betalen bij de manege
en ook de andere kosten, zoals de hoefsmid
en de inenting en ontwormingen die een paard
moet en zo. Die kosten zijn natuurlijk
voor de gebruiker.'

'En een zadel en een hoofdstel,' vult Malaika aan.

'Het is best veel geld, hoor.'

'Hoeveel zou dat zijn?'

Sanne laat zich nog niet meteen uit het veld slaan.

'Dat zouden we moeten navragen bij de manege,'
zegt Femke. 'Dat kunnen we maandag meteen doen.
Als we het kunnen betalen, doen we het dan?'
vraagt ze enthousiast.

'Natuurlijk. Dan heb ik eindelijk weer een soort van
eigen paard,' glimlacht Sanne. 'En jij, Malai?'

'Laten we eerst maar eens kijken wat het kost,'
zucht Malaika.

Femke en Sanne kijken haar teleurgesteld aan.
Malaika is de laatste tijd moeilijk
enthousiast te krijgen.

'Een eigen paard voor jullie? Wat is het voor iets?'
vraagt de vader van Sanne even later.

'Nou, ze heet Moonja en we hebben
op haar gereden deze zomer,
dat heb ik je al minstens tien keer verteld.

Dat racepaard van de tante van Rens.’
‘Maar dat was toch een heel oud paard, niet dan?’
De vader van Sanne gaat door met het maken
van beslag om straks de paardenmeiden
flink te verwennen met een stapel
overheerlijke pannenkoeken.
‘Nou, heel oud? Ze is al wel over de twintig,
maar ze kan best door totdat ze zevenentwintig is
of zo, denk ik. Het is een heel fit paard.
En ze kan nog steeds snoeihard!’
‘Kijk dan hoe leuk ze is,’ zegt Femke,
die haar mobiele telefoon onder de neus
van Sannes vader houdt. Haar hele toestel staat vol
met de paarden van de ranch.
‘En dan na een jaar weer afscheid
moeten nemen zeker? Ik heb gezien
hoeveel verdriet je had toen Zita doodging.²
Het is geen pretje om je opnieuw aan een oud paard
te hechten.’
‘Pahap, ze is niet oud, of eigenlijk in paardentermen
is ze niet veel ouder dan jij en aan jou
hecht ik me ook, toch?’
‘Dat is je geraden, ja!’ lacht Sannes vader
terwijl hij een paar eieren door het beslag klopt.
‘Dus je wilt ons wel helpen om dat te regelen?’
vraagt Sanne.
Haar vader draait zich verbaasd om: ‘Zei ik dat dan?’
‘Je zei ook niet dat het niet mocht.’
‘Gaan jullie dat dan met zijn drieën betalen?’

² Zie ook *Knokken voor Zita*.

Heb je enig idee wat dat gaat kosten?
Je gaat haar dan stallen in de manege,
dat kost heel wat meer dan hier op de wei.
Dan mag je wel een bijbaantje nemen.’
‘Daar vinden we vast een oplossing voor.
Niet, Malaika?’ vraagt Femke aan haar vriendin,
die nog steeds zwigend aan de keukentafel zit.
Ze zou zich ook weleens wat enthousiaster
mogen opstellen, vindt Sanne.
Zo wordt het natuurlijk niets.
En dan is haar vader niet eens de moeilijkste
om te overtuigen. Haar ouders hebben graag wat over
voor haar, maar de moeder van Malaika
is nog niet vergeten dat haar dochter
een heel jaar lang heeft lopen lummelen op school,
waardoor ze het tweede jaar nu moet overdoen.
Het zal nog moeilijk worden om die te overtuigen.
‘Ik zal er eens met je moeder over bellen,’
zegt Sannes vader. ‘Eens kijken wat die ervan zegt.’
‘Dat betekent yes,’ fluistert Sanne
tegen haar vriendinnen.
‘Ik hoor je ook wel als je fluistert, dame.
Erover hebben is geen yes, dat is een misschien.’
Sanne en Femke barsten in lachen uit.
‘Je bent een schat als je het goedvindt,’
fleemt Sanne en ze geeft haar vader een zoen.
‘Ja, ja. Wacht eerst eens af.’
Als Sanne met haar vriendinnen die avond
met de trein naar huis gaat, belt haar vader
al met haar moeder. Dus als ze binnenkomen,
horen ze meteen: ‘Nou, kom dat eerst
maar eens uitleggen.’

‘Wat uitleggen?’

‘Over dat paard. Mona of zoiets?’

‘Nee, mam, geen Mona. Mona is een tuttennaam.

Moonja heet ze, dat is een zacht zwevende naam voor een raszuiver renpaard.’ Sanne gooit haar rugzak in een hoek van de kamer en ploft op de bank.

Haar vriendinnen ploffen naast haar neer.

‘Wat is in hemelsnaam een zwevende naam?’

‘Nou, als je die langzaam en uitdrukkelijk uitspreekt, gaat je hoofd meteen een beetje boven je nek zweven. Kijk zo.’ In no time zitten er drie meiden proestend op de bank

‘Moooonja, Moooonja, Mooooooooooonja’
uit te proberen.

‘Ik hoor het al, jullie zijn verliefd op dat paard. Ik vind het best, op één voorwaarde, of eigenlijk twee.’

‘Welke twee?’ vraagt Sanne met vreugdebubbels in haar stem.

‘Eén is dat je schoolwerk er niet onder lijdt, twee is dat jullie eerst alle kosten op een rijtje zetten en dat laten zien aan alle ouders en dat daaruit blijkt dat het betaalbaar is.’

‘Dat lukt makkelijk, mam. We vragen Roos morgen wat het kost als we haar daar in de manege plaatsen.’

‘Niet alleen de stallingskosten. Ik wil ook weten wat de andere kosten zijn. Dierenarts, hoefsmid, weet ik veel wat er allemaal bij komt kijken. Zorg dat je dat goed uitzoekt en dat je ook rekening houdt met onverwachte dingen.’

‘Doen we, mam, je bent een kanjer!’

Sanne valt haar moeder dankbaar om de nek.
'Hoho, er is nog helemaal geen toestemming.
Eerst zien wat het kost. En vergeet niet op je lijstje
te zetten wat het kost om iemand met een trailer
helemaal naar het eiland te laten rijden
om haar op te halen.'

De meiden kijken elkaar verbaasd aan.
Daar hadden ze inderdaad helemaal nog niet
aan gedacht.
'Misschien wil tante Meike haar wel brengen,'
oppert Femke.
'Dat zou mooi zijn, maar dat weet je dus niet.
Hoe staat zij ertegenover dat Moonja bij jullie komt?'
'Nou uhm ... kijk ...' stamelt Sanne.
'We hebben het nog niet gevraagd,'
geeft Malaika toe.
'Rens denkt dat ze daar blij mee zal zijn,
maar we bellen pas als we weten dat het ook mag.
Anders bellen we helemaal voor niets.'

'Dus jullie hebben iemands paard hier al bijna
in de stal staan en die persoon weet zelf nog
van niets? Zijn jullie niet een beetje vreemd bezig?'

Sannes moeder reikt haar de telefoon aan.
'Kunnen we niet beter wachten tot we weten
wat de moeder van Malaika zegt?'

vraagt Femke zich af. 'Mijn ouders vinden
het vast ook goed. Maar jouw moeder ...'

'Bellen!' zegt Sannes moeder.
'Misschien zit je straks een heleboel rekenwerk
voor niets te doen.'

'Geef maar,' zegt Femke. Ze neemt de telefoon
van Sannes moeder aan.